

Roel Thijssen

Vorstelijk verraad

Spionageroman over een
sinistere machtsstrijd

UITGEVERIJ

XL

DEVENTER

Amper was de laatste man op de oever geklommen of Klahan begon de rubberboot al te camoufleren met het bruine zeil dat op de bodem had gelegen. Graham duwde de loop van zijn M16 voor zich uit alsof hij daarmee alle dreigende schaduwen zich kon doen terugtrekken. Hij tuurde tussen de bomen en struiken, maar als er zich al iets schuilhield probeerde het even onzichtbaar te zijn als de drie mannen die een urenlange, vermoeiende tocht over land en water achter zich hadden.

De wolken waaruit het eerder nog zo overvloedig geregend had schoven weg voor de maan, en het water achter zijn rug werd verlicht. Het leek kabbelend stroomafwaarts te vloeien, maar de Mekong stond hoog en de drie militairen hadden af en toe stevig moeten roeien om op koers te blijven als de buitenboordmotor weer eens haperde. Graham huiverde. Zijn uniform was doorweekt en plakte net zo hard aan zijn lijf als de haren op zijn schedel. De temperatuur was aan de lage kant. Nog enkele uren en het werd al licht. Dat betekende dat ze achterliepen op hun schema. Ze hadden te veel tijd verloren tijdens

hun tocht over land. Tweemaal hadden ze zich moeten verschuilen omdat in de verte een patrouille naderde. De nieuwe communistische machthebbers van Laos waren even bang voor Cambodjaanse als voor Thaise indringers, en rond het drielandenpunt in de delta waren die er allebei.

Chati ontgrendelde zijn Steyr en knikte naar Graham dat ook hij gereed was om het eiland op te gaan. In een automatisch gebaar tastte Graham naar de Colt 45 in de holster op zijn heup. Hij hoopte dat ze hun wapens niet hoefden te gebruiken. Wat hem betrof waren ze veel te ver landinwaarts om er veel profijt van te hebben. Als hun groepje werd ontdekt en in een vuurgevecht terechtkwam, was het slechts een kwestie van tijd voor versterkingen van het Laotiaanse volksleger hen zouden overmeesteren.

Hij wierp een blik over zijn schouder om te zien of de anderen hem volgden. Drie man om één vluchteling op te pikken, meer had geen zin, minder was nóg gevaarlijker. De rest van zijn kleine eenheid wachtte aan de overkant van de breed uitwaaierende rivier. Ze moesten uiterlijk met zonsondergang daar terug zijn. Dat gaf hem een hele dag voor wat een simpele opdracht zou moeten zijn.

Graham klauterde het laatste stuk omhoog en tuurde naar de bosweg die vóór hem lag. Het was meer een pad, net als veel wegen in dit land aangelegd door de

Fransen en sinds hun vertrek amper onderhouden. Hoge bomen hielden het licht van de maan tegen, maar niet genoeg om de diepe plassen in het gebarsten asfalt te verbergen. Ergens op dit eiland moest zelfs nog een stuk spoorweg lopen, een nietig stukje van wat de grootste verbinding door Indochina had moeten worden; de koloniale hoogmoed ten top.

Hij zette zich in beweging. Grind knerste beangstigend luid onder de zolen van zijn laarzen.

Af en toe vloog er een nachtvlinder tegen zijn helm en eenmaal scheerde er een grote vleermuis rakelings langs zijn gezicht. Maar voor de rest verliep de tocht in bijna volmaakte stilte en zonder incidenten. Graham had zich de kaart van Don Det goed in zijn hoofd geprent. Hij hoefde zijn kompas niet te raadplegen om te weten dat de boerderij zich enkele kilometers verder aan de rand van het bos bevond. Gelukkig ging de weg nauwelijks omhoog of omlaag. Het eiland was bijna zo vlak als de Vietnamese delta waar hij tijdens de voorbije oorlog meer dan eens was geweest.

De eerste druppels vielen op zijn helm en vandaar op zijn neus. De voorbodes van een plensbui die kort daarop losbrak. Graham deed geen moeite zijn poncho uit zijn rugzak te halen. Als zijn kleren opnieuw volledig doorweekt raakten, zou het klamme gevoel dat het half opgedroogde textiel hem bezorgde ten-

minste verdwenen zijn. Hij keek achter zich en zag dat Klahan en Chati ook stug doorliepen alsof de regen niet met bakken uit de hemel viel. De twee Thaise paracommando's keken geregeld links en rechts van het pad. Op en top militairen, dacht Graham. Maar hij wist ook dat ze meer te verliezen hadden dan hij als ze gevangen werden genomen. Een Amerikaanse gijzelaar bleef geld waard, Thaise soldaten werden tijdens de oorlog vaak botweg afgemaakt.

De bui hield na tien minuten even plotseling op als hij was begonnen. De maan kwam weer tevoorschijn. Nu rijstvelden hele happen uit het bos namen, werd ook het bladerdek dat het licht tegenhield dunner. Twee buffels stonden roerloos in het water. Graham kon niet zien of ze sliepen of waakten. Het leek wel of ze mediteerden. Achter hen doemden de contouren van een huis op palen op. Graham bleef staan. 'Kapitein, is dat de afgesproken plek?'

Klahan klonk hees, alsof zijn stembanden door het vele regenwater verroest waren. Zijn woorden, in het dialect van Noord-Thailand uitgesproken, waren de eerste die Graham sinds uren hoorde. Hij ging in zijn hoofd de mentale landkaart na en besloot dat dit het huis moest zijn. Hij draaide zich om en knikte nadrukkelijk naar de twee mannen achter zich. Daarna wees hij naar de in het duister gehulde woning. Ze betraden een voor een het pad dat ernaartoe leidde.

Halverwege sloeg een hond aan. Graham bleef staan en zag een middelgrote keeshond met een wit gevlekte vacht blaffend op hem afkomen. Het dier liep tot vlak vóór hem en versperde hem vervolgens grommend de weg. Witte tanden blikkerden toen de hond zijn bovenlip optrok. Graham bewoog zich niet, maar voelde zijn kruis samentrekken toen de bek van het blaffende beest vervaarlijk dicht in die buurt kwam. ‘Zal ik hem neerschieten?’ hoorde hij Klahan achter zich zeggen.

‘Nee, zijn baas komt zo dadelijk wel naar buiten.’

De deur van het huis ging inderdaad open en de omtrekken van een man werden zichtbaar. Met één woord riep hij de hond tot de orde. Het beest stopte met blaffen, draaide zich om en liep grommend en met tegenzin weg. Maar terwijl hij terugliep, liet de hond nog één keer zijn tanden zien, als een extra waarschuwing om vooral niks te proberen.

Graham zette zich weer in beweging. Hij beklom het gammele trapje dat naar de voordeur leidde, zette zijn vinger aan de trekker van zijn machinepistool en stapte naar binnen.

Een Laotiaanse man en vrouw van middelbare leeftijd keken angstig naar hem en vooral naar de loop van zijn wapen. De twee mannen die bij hen waren leken een stuk rustiger en namen hem van top tot teen op bij het schijnsel van een olielamp. Graham

zag onmiddellijk het verschil in stand. De man en de vrouw waren landbouwers, waarschijnlijk het echtpaar dat in deze paalwoning woonde; de twee mannen waren degenen voor wie hij kwam. De prins en de smokkelaar die hem tot in het zuiden van het land en dicht bij de grens begeleid had.

‘Mijn naam is kapitein Graham Marquand,’ sprak hij in het Engels. ‘Ik kom voor prins Phetsarath.’

De magerste van de twee knikte. De man had een dunne snor en een kapsel dat in twee helften uiteen leek te vallen, alsof het niet kon kiezen of het links of rechts moest liggen. Het eenvoudige hemd en de zwarte broek konden het feit dat hij geen landbouwer was niet verhullen. Toen hij overeind kwam en Graham een hand gaf, zag de kapitein dat die slank was en de nagels gemanicurd waren. Bij elke politiecontrole zou hij door de mand zijn gevallen, alleen al door die verfijnde vingers die duidelijk nooit handwerk hadden verricht.

De andere man was plomper van bouw. Ook hij had een snorretje, maar dat bestond meer uit losse haren die zich in de huid tussen mond en neus hadden genesteld. Om zijn rechterarm droeg hij een protserige schakelketting. Graham voelde onmiddellijk antipathie.

‘U hebt de prins vanuit Vientiane tot hier begeleid?’
‘Inderdaad, kapitein.’ De stem klonk nasaal. Donkere

ogen namen Graham met evenveel wantrouwen op als omgekeerd.

‘Niks tegengekomen onderweg?’

‘Een paar controles op de Mekong, maar de papieren waarvoor ik had gezorgd waren perfecte vervalsingen.’

Zijn Engels klonk overtuigend. Een man die jaren voor de Amerikanen had gewerkt, besloot Graham, precies zoals hij tijdens de voorbereidende briefing had gehoord. Maar dat tijdperk was voorbij. Hij had zich toen al afgevraagd waarom de smokkelaar niet naar Thailand wilde. Dit was een ideale gelegenheid voor hem om zelf ook de oversteek te wagen. Hij vroeg het hem op de man af.

‘Ik heb hier nog een vrouw en kinderen. En er zijn meer mensen die naar Thailand willen en bereid zijn voor mijn hulp te betalen.’

‘Ook hier hebben de communisten het voor het zeggen.’

‘Tot in Pakse, kapitein. Op de eilanden laten ze de mensen met rust. Ik kan hier in de luwte leven.’

Graham geloofde er niets van maar richtte zijn aandacht op de prins. ‘We kunnen het best onmiddellijk vertrekken. Het is nu nog donker.’

Phetsarath lachte zijn lange tanden bloot. Ze gaven de indruk veel langer onderweg te zijn geweest dan de prins zelf en in die tijd het kaakbeen grotendeels te

hebben verlaten. ‘Ik heb gegeten en geslapen, dankzij deze vriendelijke boeren. Hoe eerder we hier weg zijn, hoe liever.’

Graham tastte in zijn borstzak en haalde er een plastic mapje uit. De dollarbiljetten waren droog gebleven. Hij overhandigde er twee van twintig aan de landbouwer en twee van honderd aan de smokkelaar. ‘Tweehonderd maar?’ klonk het verbaasd. ‘We hadden vijfhonderd afgesproken.’

Er viel een ongemakkelijke stilte, waarbij iedereen elkaar ongelovig aankeek. Grahams blik bleef bij de prins hangen. Die haalde zijn schouders op.

‘Ik weet van niets. Ik heb Sidri al vijfhonderd betaald in Vientiane.’

Duizend dollar, het was niet overdreven, maar ook niet bepaald onderbetaald voor zo’n lange en gevaarlijke tocht. Phetsarath maakte geen aanstalten zijn portemonnee tevoorschijn te halen. Graham dacht aan de biljetten die nog in het plastic mapje zaten. Ongetwijfeld hadden de anderen ze gezien, maar hij had geen zin al zijn geld nu al uit te geven. Het kon zijn dat ze later nog iemand moesten omkopen.

‘Dit geld is voor noodgevallen. Hoogheid, het is aan u of u de heer Sidri het resterende bedrag geeft.’

‘Ik? Ik denk er niet aan. Wat ik nog heb zal ik hard genoeg nodig hebben in Thailand.’

Graham stak het mapje ostentatief terug. ‘Vecht het

onderling maar uit.’

De ogen van de prins werden groot. ‘U hebt als opdracht mij veilig over de grens te helpen. Als Sidri driehonderd dollar eist, moet u hem die geven. Dan is dit uw noodgeval.’

De ogen van Graham vernauwden zich tot nijdige spleetjes. ‘Ik moet niets. Ik zeg gewoon dat u niet op de afspraak bent verschenen.’

‘Dat kunt u niet maken! Ik eis dat u Sidri uitbetaalt voor zijn diensten, anders...’

‘Anders wat?’ onderbrak Graham hem. ‘Dan blijft u hier?’

‘Zeg, hoe zit dat?’ kwam Sidri tussenbeide. ‘Ik wil gewoon waar ik recht op heb.’ Hij deed een stap naar voren, maar als dat dreigend bedoeld was maakte het geen indruk op Graham. Bovendien kwam op dat moment Klahan binnen, gealarmeerd door de stemverheffing.

‘Moeilijkheden, kapitein?’ vroeg hij in het Thai.

‘Niets dat we niet ter plekke kunnen oplossen, sergeant’, antwoordde hij in dezelfde taal. Hij merkte de verbazing op de gezichten van de anderen op: een farang die moeiteloos overschakelt van Engels op een Aziatische taal.

Iedereen zweeg. De hond onder het huis leek de oplopende spanning ook aan te voelen en erop te reageren. Hij blafte enkele malen. Het geluid klonk door